

Op één mei ...

Op één mei ... leggen alle vogels een ei. Aangezien de steeds in de media weerkomende walgelijke smoel van onder andere de demente collectivist Lowie Tobback ons doen kotsen, steun Lidl!

Alle linkse vakbondshalzen aan de galg. En zeker die uit Brussel, Charleroi, Gent en Liège!

Waarom de illusie van een grenzenloos Europa sneuvelt

In zijn wekelijkse essay verkent Brussel-correspondent Jelte Wiersma deze week nut en noodzaak van de Europese grenzen. 'De illusie van een grenzenloze wereld, zelfs van een grenzenloos Europa, sneuvelt onder druk van de realiteit.'

De Europese Unie heeft gezorgd voor open grenzen en dat zou een zegen zijn. Dit is op zijn minst een twijfelachtige aanname. Open grenzen leiden tot hoge particuliere en publieke kosten. Ook worden grenzen die voorheen werden bewaakt door staten, nu bewaakt door particulieren en bedrijven.

Wie rondreist door de grenzenloze Europese Unie van nu, valt het meteen op: je paspoort moet je steeds bij de hand hebben, grenzen worden weer meer beveiligd en publieke ruimtes zoals treinstations, vliegvelden en stadscentra zijn omgebouwd tot halve vestingen.

Beetje bij beetje wordt wat wordt gezien als een van de grote successen van de Europese Unie teruggedraaid. De open grenzen gaan eraan. De illusie van een grenzenloze wereld, zelfs van een grenzenloos Europa, sneuvelt onder druk van de realiteit.

De reclamestunt van Kohl en Mitterand

Hoe zat het ook al weer? Omdat de in 1979 geïntroduceerde verkiezingen voor het Europees Parlement weinig mensen naar de stembus trokken, wilden de West-Duitse bondskanselier Helmut Kohl en de Franse president Francois Mitterrand voor de editie van 1984 een reclamestunt uithalen.

De grenscontrole tussen West-Duitsland en Frankrijk zou worden opgeheven. Om het initiatief wit te wassen als iets Europees, werd de Benelux, die onderling al open grenzen had, gevraagd aan te sluiten. Italië, een van de EGKS-oprichters, mocht niet meedoen, want niemand vertrouwde de Italiaanse autoriteiten. Zo tekenden vijf landen in 1985 het Verdrag van Schengen (Luxemburg). In 1995 werd het van kracht.

Na 1989 werden de grenscontroleurs wegbezuinigd

In de euforie na de implosie van de Sovjet-Unie mocht in de jaren negentig plots het ene na het andere land lid worden van 'Schengen'. Nationale regeringen wisten niet hoe gauw ze de grenscontroleurs moesten wegbezuinigen. De EU werd van Griekenland tot aan de Noordzee en van de Noordpool tot de Middellandse Zee grenzenloos.

Tegelijk zijn particulieren de primaire overheidstaak op het gebied van veiligheid deels gaan overnemen. In 1999 werkten in de Europese Unie 600.000 mensen als private beveiligers, in 2007 waren dat een miljoen mensen en in 2013 al 1,5 miljoen. Dit zijn cijfers gecorrigeerd voor uitbreiding van de EU.

In zowel Nederland als Duitsland is het aantal private beveiligers (60.000 en 250.000) inmiddels net zo groot of groter dan het aantal politiemensen. Sinds 2013 geven particulieren in Nederland jaarlijks ook meer geld uit aan preventie dan de politie. (2,1 om 1,9 miljard euro).

Grenzenloosheid maakte drugsexport makkelijker

De beveiligingssector was in elk geval tot voor kort een snel groeiende bedrijfstak. Rolluiken, camera's, kogelwerend glas, tourniquets en wat al niet, zijn nauwelijks aan te slepen. De

grenzenloosheid bracht Oost-Europese criminelen naar hier, maakte drugsexport vanuit Nederland naar de rest van Europa makkelijker én maakte grootschalige immigratie van Afrikanen en Aziaten via Italië en Griekenland naar de rest van Europa eenvoudiger. Dat laatste maakt dat particulieren zich nog meer beveiligen en in sommige gevallen zelfs illegaal bewapenen.

Zo is de situatie ontstaan dat overheden hun kerntaak, veiligheid, hebben veronachtzaamd. Particulieren zijn hun eigendommen in reactie daarop maar zelf gaan beveiligen. Één grote gecontroleerde landsgrens is vervangen door allerlei mini-grensjes rond particulier eigendom.

In de woorden van minister van Staat Frits Korthals Altes (VVD), die in de jaren tachtig als minister van Justitie tegen Schengen was maar het pleit verloor: 'Tegenwoordig is bij elk gebouw paspoortcontrole. Het heeft zich verplaatst.' Ook gemeenten, provincies en bijvoorbeeld de NS zijn zelf letterlijk grenzen gaan stellen. De poortjes in NS-stations zijn er een voorbeeld van.

Paspoort nodig om een gebouw binnen te komen

En probeer nog maar eens een bedrijf of overheidsgebouw binnen te komen. Een paspoort tonen is vaak noodzakelijk, door de scanner gaan al evenzeer. Ook om de Tweede Kamer binnen te komen, is identificatie verplicht.

De mensen die de grenscontroles hebben afgeschaft zitten zelf wel achter een soort 'grens' met paspoortcontrole. Hetzelfde geldt voor het Europees Parlement. Er is in Brussel sinds vorig jaar zelfs een hele straat afgezet en een enorme kogelvrije muur in het parlement geplaatst. Als argeloze burger kun je niet binnenlopen om een debat op de publieke tribune bij te wonen. Slechts op uitnodiging kom je binnen.

Inmiddels zijn nationale overheden samen met lagere overheden hun veiligheidstaak weer serieuzer gaan nemen. Steden zijn soms omgebouwd tot vestingen met betonblokken, camera's en

militairen en agenten met machinegeweren (België en Frankrijk).

En grenscontroles zijn heringevoerd. Frankrijk controleert de grens met vooral Italië weer, Duitsland controleert die met Oostenrijk, Oostenrijk die met Italië, en Zwitserland ook die met Italië. Ook in Nederland controleert de Koninklijke Marechaussee weer meer. Rutte II gaf al meer geld, Rutte III doet daar nog een schepje bovenop.

Situatie is alleen maar onaantrekkelijker geworden
Het vermeende succes van de Europese Unie, het grenzenloze reizen, wordt aldus langzamerhand teruggedraaid. Wat is de winst? Misschien is de situatie alleen maar onaantrekkelijker geworden. Waar voorheen mensen eenmaal gecontroleerd aan de landsgrens zich binnenslands vrij konden bewegen, worden ze nu binnen de landsgrenzen ook gecontroleerd. Er zijn dubbele grenzen ontstaan.

Open landsgrenzen worden vaak verkocht met als argument dat ze zoveel economische winst opleveren, vooral door minder tijdverlies. Maar een deel van die winst wordt weer teniet gedaan door het tijdsverlies dat burgers en bedrijven lijden tijdens identificatie en controle als ze een gebouw binnen willen. En: de voor westerse verzorgingsstaten dure niet-westerse immigratie is veel eenvoudiger geworden.

De claim van bijvoorbeeld Transport- en Logistiek Nederland dat herinvoering van grenscontroles een ramp is omdat het 600 tot 700 miljoen euro per jaar zou kosten, is nogal eigenaardig. Als diezelfde grenscontroles niet-westerse immigratie voorkomen, is de rekening per saldo – voor de hele samenleving – heel aantrekkelijk.

Want niet-westerse immigratie is voor een uitgebreide verzorgingsstaat als die van Nederland peperduur. Zeker in de wetenschap dat 65 procent van hen na 15 jaar nog altijd geen werk heeft. En de paradox is natuurlijk: door de open grenzen

zijn mensen naar hier gekomen die aanslagen willen plegen waarop in reactie door particulieren en overheden weer extra en kostbare veiligheidsmaatregelen zijn genomen.

Wat leveren die open grenzen dan op? Gezien de gedeeltelijke herinvoering van grenscontroles lijken nationale regeringen er ook niet meer in te geloven. Voor hen die de Europese Unie een warm hart toedragen, is het misschien niet zo verstandig om de open grenzen als een van de grote successen van de EU te bejubelen.

29 apr 2018

h/t Jelte Wiersma en Moniek MP